

Ay Şiiri

– KalemTraş · 27 Nisan 2018

30 Mart 1981

Diyarbakır

24 Mart 2018
Sinop (Güncelleme)

AY ŞİİRİ
NEREDE OLURSAN OL...

Kuzeyin en ucundan;
Ayın deniz sularını koşturduğu bir kentten,
Güneydeki bir kente geldim.
Değişen bir yok..
Ay her yerde büyölüyeci,
Kara bir kedinin;
Gözlerindeki elmaslar gibi parlıyor .

Yay gibi gerilmiş gecede;
Otelin koridorlarından,
Ayda ,bende...
Kendimizi sokaklara atıyoruz
Kadim ve bağı yanık,
Bir tunçla döşendi yollarımız..
Kaçanı kovalamaca oynadık.

Kalenin kadim taşlarını,
Dünyanın unutmamasını istemez gibi,
Aydınlatma mücadelesi veriyor.
Kent,insanlar ve gizemlerini
Dokunuşuyla büyülemek istiyor.
Bu arkadaşlıktan sıkılmış gibi,
Ayrılıyor benden..

Sanki;
Kendi tapınağını arıyor.

Kırgın bir sesle,
Aydan insana;
" Neden atalarınız gibi
Bana tapınmıyorsunuz "
İnsandan aya;
" Sen terlemezsın,
Hiç bir öpücüğünde
Sonsuza kadar,
Soğuklugunu gideremeyecek."

Kendinden emin,
Ay bir kademe daha yükseldi.
Aydan insana ;
" kentlerin insanların,
Gizemleri bende saklı..."

Kırık camların,
Gönüllü işbirliği ile...
İşiltılar saçan aydan,
Uzun bıçaklar yaparak,
Kalbimize ;
Derinden saplayalım..